

alatt el lehet érni Mekka városát, de a viteldij ára az adókkal együtt hat-hét aranyfontba kerül. Hatalmas összegek usznak el rövid idő alatt ezen az utazáson, úgy hogy a mohamedán zarándokoknak a végén legtöbbször még a visszautazására sem marad pénzük. Hozzávetőleges számítás szerint minden mohamedán zarándok több, mint 100 aranyfontot hagy Hedzsaszban ott-tartózkodása alkalmával.

Ibn Saud uralkodásának első éveiben minden esztendőben mintegy 100.000 zarándok utazott el Mekkába és ezekben az időkben az ország lakossága olyan gazdag volt, hogy évente 15 millió dollár értéket meghaladó árut importált. Autókat, gépeket és acélárúkat vásároltak a hedzsasziak.

Két-három év óta azonban a zarándokok száma 40.000-re süllyedt le s a most elmúlt év folyamán már csak 30.000 igazhitű mohamedán volt képes a zarándoklás embertelenül nagy költségeit viselni. Szegény mohamedán emberek, akik gyakran egész életükön keresztül takarékoskodtak és gyűjtöttek, hogy a zarándoklás költségeit összekuporgassák, ma már végleg lemondottak erről az utról. Érthető, hogy a zarándoklás üzlete, amely kezdetben kísérteties összegeket jövedelmezett, most nagyon siralmasan áll. Hedzsasz annyira érzi ennek a jövedelemforrásnak hetvenszázalékos apadását, hogy a király, aki pillanatnyilag ismét háboruszkodik, az egész ország benzinkészletét lefoglalta és a frontra küldte, mert külföldi benzin bevásárlására nem volt pénze. Djiddában most gazdátlanul és használatlanul állanak az autók a benzin hiánya miatt.

Osak Abd el Asiss herceg, a király második szülött fia, akinek Djidda az állomáshelye, tartja fizemben fűzőld színű autóját, — mert hiszen Hedzsasz színe az élénk zöld. — Autóját városi sétautójá közben még hat autó követi, amelyben testőrsége ül.

Arábiában a háborukat még a régi minta szerint viselik most is. Egy-egy útközetet a vezetők személyes bátorsága dönt el. Ibn Saud mint fiatalember, egyszer titokban Puadh vá-

rosának határáig kopódzott, majd betört a városba, sajátkezűleg ölte meg az akkori emirt s maga tilt az emir székébe. Taiff ellen indított egyik hadjárata alkalmával nyomasztó tulerőbe ütköztek. A támadók jól bevált gyakorlat szerint asszonyokat és gyermekeket kergették maguk előtt, azonban a tulerőben lévő ellenség minden támadást visszavert. Ekkor jelentkezett Mohamed, Ibn Saud hatodik fia, aki tizenhat éves volt és a támadók élére állott. Ibn Saud el akarta kergetni őt, a fiatal Mohamed azonban revolverrel kényszerítette ki a maga részére a vezetést s a csatát hősiességével megnyerte.

Manapság Hedzsaszban már sokkal nagyobb a személyi biztonság. Rablás és gyilkosság napirenden volt még 1925 előtt, ha azonban ma valakit csak lopáson érnek, első esetben levágják a kezét, második esetben pedig levágják a lábát. A büntetésnek ez a borzalmas volta annyira elrettent, hogy Hedzsaszban ma már a magántulajdont a legnagyobb tiszteletben tartják. Ha valaki valamit az utcán elveszt, az elveszett tárgyat a hedzsasziak nagy ivben kikerülik, nehogy még csak a tolvajlás távoli gyanújába is kerüljenek. Az elveszett holmit aztán a hatóság emberei megfelelő helyre juttatják, ahol a tulajdonosa visszakaphatja.

Djidda utcáin ma minden nagyon csendes. A legtöbb orientális stílusban épített palotaszerű épület a zarándokoknak állandóan rendelkezésükre áll, azokra vár, de a zarándokok ma már nem jönnek olyan nagy számban, mint négy-öt évvel ezelőtt. Szép és impozáns zarándokhotellek állnak fűresen Djiddában, várják az idegent, akinek már október elején meg kellett volna érkeznie s aki legtöbbször októbertől májusig tartózkodik Hedzsaszban. Ezek a házak a tengeri kagylók egy csillogó mézstárcájával vannak bevonva, gyakran öt-hat emelet magasak és gazdag orientális mintájú díszítésekkel vannak ellátva. Hiába pompa, fény, kényelem, Djiddába is beütközött a dekonjunktúra. H. F.

tott szikla nem kifelé zuhant, hanem a cső-kanyatlásra megingó követ egyszerre csak elnyelte a föld és amikor a zuhanó szikladarab dübörgése elhallgat, a megrettent munkások álmélkodva pillantották meg azt a föld alá vezető meredek sziklafolyosót, amely Európa egyik legszebb és a maga nemében páratlan szépségű cseppkőbarlangjába vezet.

A Nemzeti Ujság, amint az új barlang feltárásáról értesült, azonnal kiküldötte tudósítóját és fotóriporterét. Azok a felvételek, amelyeket a képes mellékletben talál az olvasó, önmagukért beszélnek. A fotóriporter ezzel el is végezte a munkáját. Nem volt azonban ilyen egyszerű a tudósító feladata, mert a cseppkővel folytatott interjúban nem lehet sablonos kérdéseket feladni. Amikor azt kérdeztem tőlük, hogy hány évesek, rejtelmesen válaszoltak:

— Mi idősebbek vagyunk az emberi időnél!
— Mégis hány ezer, vagy hány millió évesek vagytok? — firtattam.
— A mi életünkben nincsenek napok s így nincsenek évek, évezredek, vagy évmilliók sem. Nekünk semmi az, ami nektek már az örökkévalóság.

És amikor arról kérdeztem őket, hogyan érzik magukat a milliók főváros szélén és mit szólnak ahhoz, hogy itt felfedezték őket, egyszerre néma csend lett és csak az aláhulló vízsepppek halk csöppenése volt a felelet. A cseppkövek könnyeztek... Vajjon miért?

Cseppkövek a megspórolt szivarokból

De ne vágjunk elé az eseményeknek! Menjünk szép sorjában. A dolog ott kezdődött, hogy él Budapesten egy emberpár, férj és feleség, akik elhatározták, hogy takarékoskodni fognak. Minden elsején pénzt vittek a bankba, de huszadikán (néha már hamarabb is) megint csak kivették, mert a megtakarított pénzre mégis szükség volt. Így kísérleteztek meddően néhány évig. Egyik nap azután az a gondolatuk támadt, hogy telket vásárolnak részletfizetésre. A kifizetett részleteket nem lehet a hónap végéig visszakérni. Persze, így azután áldozatokra került a sor. Hogy mit áldozott az asszony, azt nem tudom. Bizonyosan lemondott sok mindenről, ami az asszonyi életnek kedves. Azt tudom, hogy a férfi mit áldozott: lemondott a dohányzásról, a jó és drága szivarokról.

Igy is csak egy szemlőhegyi telekre futotta, valahol a Zöldmáli-úton, amelyekről sokan azt sem tudják, hogy merre keressék.

Igy mesélte el nekem Miklósy Géza gyógyszerész a telek boldog tulajdonosa és mosolyogva tette hozzá:

— Aztán ahány stalagtitot (függő cseppkövet) lát majd a barlangban, jusson eszébe, hogy az mind egy-egy megspórolt szivar.

— De most már dohányzik? — kérdeztem.

— Nem. Megfogadtam, hogy az első szivarra csak akkor gyujtok rá, ha majd a barlangot végig feltártuk, járhatóvá tett-

A kontinens legszebb cseppkőbarlangját fedezték fel Budán

A legértékesebb természeti kincsekre bukkantak egy nyaraló építése közben — Interjú a cseppkövekkel — Földalatti séta a Szemlőhegy kincseskamrájában

(A Nemzeti Ujság tudósítójától). Múltán csodálkozhatunk mindenki, hogy Budapesten 1932-ben még kincsről és kincseskamrákról beszélünk.

— Kincseskamra? Hát még ilyen is akad ebben a nyomorgó országban — kérdezhetnénk.

Pedig így van. Ez a kincseskamra nem holmi papírodevizákkal van teli, amelyeknek

ingadozó árfolyamélete napról-napra változik, nem is arannyal, amelynek örök érvényébe vetett hitünket alaposan megtépázta egy röpké emberöltő. Devizánál, aranynál sokkal többet érő kincset tárt fel a véletlen Buda egyik szelíd hajlása dombocskájának oldalában, a Szemlőhegyen, ahol az a furcsa dolog történt, hogy egy nyaraló alapozásánál a hegyoldalban fej-

